

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

สอนให้ตีต้องยึดเอาชี

เมื่อวานร้อนมากอยู่นะ เราดูปรอทตอนบ่ายโมงขึ้น ๓๙ มันจะถึง ๔๐ แล้ว บ่ายสองสามโมงยังร้อนจัดมันขึ้น คงไม่ต่ำกว่า ๔๐ เมื่อวานนี้ ความร้อนถึง ๔๐ เมื่อวานนี้ แต่ยังไงก็ตามอยู่ในป่านี้ถึงจะร้อนก็ยังดีกว่าอยู่ในตัวเมือง ตัวเมืองทั้งร้อนอากาศ เครื่องไฟฟ้าร้อนทั้งนั้น ผิดกันอยู่ ๔ ชีตนะ หน้าหนาวทางนี้หนาวกว่าทางนั้น ๔ ชีต ร้อนก็เหมือนกันในเมืองร้อนกว่าทางนี้ ป่าทำความเย็นให้มากพอสมควรอยู่ หน้าที่ ละพระท่านขึ้นอยู่บนถ้ำ พระกรรมฐานมักจะอยู่ในถ้ำเย็น ๆ เดือนมีนา เมษา พฤษภาคม มักจะอยู่บนถ้ำ ๆ ออกพรรษาไปแล้วจนกระทั่งถึงเดือนยี่ เดือนมกรา กุมภาพันธ์ นี้ยังไม่ขึ้น ส่วนมากท่านจะอยู่ตามป่าธรรมชาติ เพราะไม่ร้อนนัก พอเดือนมีนา เมษา แล้วก็ร้อนขึ้น

ในถ้ำมันสบาย คือถ้ำมีที่ตีไม่ตีต่างกันนะ บางถ้ำอากาศดี โลง ลมพัดผ่านไปมา สะดวก อย่างนั้นสบาย บางแห่งมันอับ ๆ อย่างนั้นก็ไม่ได้ สู้ที่ไม่ใช่ถ้ำไม่ได้ แต่เวลานี้ไม่ ว่าถ้ำว่าป่าที่ไหนมันก็ถูกทำลายเข้าไปถึงหน้าถ้ำ ๆ ไม้เนะ เสียมากทีเดียว คือป่าอยู่หน้า ถ้ำนี้ถูกเขาทำลาย ปลูกอะไร ๆ ที่หน้าถ้ำเตลิดไปเลย เลยโล่ง เสียหมดนะ ถ้ำธรรมชาติ ที่เป็นถ้ำดี ๆ จริง ๆ ธรรมชาตินี้ เวลาตีแทบจะไม่มีเหลืออยู่นะ ที่บริเวณถ้ำปกคลุม ด้วยป่าไม้ต้นไม้ชุ่มเย็น ถูกตากถางลงหมดเลย มีแต่ถ้ำก็ไม่ดีไม่ค่อยเย็น ที่เรียกนี้คือ พวกจอมผาออกไปอย่างนี้ มักจะเรียกว่าเป็นถ้ำ ๆ ท่านอยู่อย่างนั้น

ถ้ำจริง ๆ เป็นอีกอย่างหนึ่งนะ ถ้ำเป็นรูเข้าไปลึก ๆ เรียกว่าถ้ำ แต่ท่านไม่อยู่ เรียกว่าถ้ำจริง ๆ ท่านก็มาเรียกเอาข้างนอกนี้เสีย พวกจอมผา ๆ ที่เรียกว่าถ้ำโน้นถ้ำนี้ กรรมฐานท่านเรียก ถ้ำเป็นถ้ำจริง ๆ ไม่มีใครเข้าไปได้แหละ ใครจะอยู่ได้ เป็นช่องเล็ก ๆ เข้าไปถึงจะเป็นโพรงใหญ่โตลึก ๆ พวกงูพวกอะไรเต็มอยู่ในถ้ำ พวกสัตว์พวกงู พวก เสือ เข้าอยู่ในถ้ำอย่างนั้น ที่ท่านว่าอยู่ตามถ้ำอะไร เป็นถ้ำจริง ๆ ไม่มีใครเข้าอยู่แหละ ถ้ำว่าจอมผานี้เหมาะ ถ้ำนี้ถึงจะเป็นถ้ำมันก็โล่งข้างนอกก็มีนะ เป็นถ้ำอยู่ข้างใน โลง ทะลุออกไปถึงกันก็มี มีหลายแบบนะถ้ำ ที่ท่านเรียกว่าถ้ำในบาลีให้พระไปอยู่ ท่านเรียก ภู ๕ พวกถ้ำ จอมผา ถ้ำเป็นถ้ำจริง ๆ อยู่ไม่ได้แหละ เป็นถ้ำเข้าไปนี้มันก็เป็นโพรงโล่ง ออกข้างนอก โลงทะลุ ก็อยู่ได้

แต่อย่างไรก็ตามเถอะอากาศเป็นสำคัญ อยู่ที่ไหนก็ตามอากาศเป็นอันดับหนึ่ง เลย ถ้ำอากาศไม่ดีก็ไม่สบาย อยู่ที่โล่งแจ้งอากาศดี สบาย เวลาหน้าร้อนนี้ท่านมักจะอยู่ ถ้ำที่ว่าจอมผา มันเย็น เย็นตลอดเลย หน้าร้อนอย่างนี้เหมือนไม่ใช่หน้าร้อนนะ อยู่ จอมผาอยู่ถ้ำเย็นสบายตลอดเวลา ท่านจึงมักขึ้นถ้ำ พระกรรมฐานผู้เสาะแสวงหาธรรม

นี้ ท่านสมบุกสมบันมาก แต่ท่านไม่นำมาพูดออกมาให้พี่น้องทั้งหลายทราบ จึงเหมือนกับว่าพระกรรมฐานไปอยู่สะดวกสบาย ท่านไม่ได้สะดวกสบายทางร่างกาย แต่ทางจิตใจท่านเสาะแสวงหาความสะดวกตลอด เบิกทางให้จิต

พวกเรานี้เบิกให้แต่กาย ไปที่ไหนที่อยู่ที่ยืนที่หลับที่นอนนี้ โหย หรุหระฟูฟา เบิกให้กายสบาย ๆ หัวใจเป็นไฟช่างหัวมัน นั่นกิเลสเผาหัวใจคนมันเผาอย่างนั้นนะ ธรรมเผาหัวใจกิเลสเผาเข้าไปที่ใจ เพราะกิเลสอยู่ที่ใจ ช่างนอกอยู่ยังงาช้างหัวมันไม่ได้สนใจนะ แต่ภายในท่านบุกเบิกของท่านตลอดเวลา พวกเรานี้บุกเบิกทางให้กิเลสเข้าเหยียบย่ำทำลายธรรมในหัวใจมีดมีดปิดตา ช่างนอกหรุหระฟูฟา ไปที่ไหน โหย แข่งกันแต่เรื่องกิเลสจนจะดูไม่ได้นะ เราพูดจริง ๆ ตั้งแต่เพียงเท่านั้นเขาก็โจมตีหลวงตาบ๊วยจะตายไปแล้วนะ แต่หลวงตาบ๊วยยังมีลมหายใจไม่ขึ้นอยู่กับใคร ใครจะโจมตีที่ไหนก็ตามลมหายใจไม่โจมตีเราเราสบาย เราพูดได้อย่างสบาย ผู้ที่มุ่งอรรคมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านไม่ได้มีความสะดวกสบายทางร่างกาย แต่ใจของท่านบุกเบิกตลอดเวลา

พวกเรามีแต่บุกเบิกทำความสะดวกให้แก่ร่างกายทั้งนั้น ๆ ทั้งนั้นไปเลยนะ ไม่มีใครที่จะหาความสะดวกให้แก่จิตใจ พอก้าวเดินให้มีความสุขความสบายเย็นอกเย็นใจบ้าง ไม่ค่อยมีและไม่มี ธรรมจึงไม่มีเพราะกิเลสมันเหยียบตลอดเวลา ทางเดินของกิเลสที่ตรงไหน นั่นละคือความตึบตันของธรรมอยู่ที่นั่น หาธรรมไม่มีละ ธรรมก็มีอยู่ กิเลสก็มีอยู่อย่างนี้ แต่ที่ได้รับการส่งเสริมมากก็คือเรื่องกิเลส เพราะเครื่องล้อมันเก่ง เครื่องล่อกิเลสนี้สุดยอดนะไม่ใช่เล่น ธรรมท่านไม่ค่อยมีอะไรล่อ คำว่าล่อก็คือหลอกนั่นเอง ธรรมท่านไม่ล่อเพราะท่านไม่หลอก กิเลสมันทั้งล่อทั้งหลอกทุกอย่างอยู่ในนั้นหมดเลย

แต่ก่อนไปที่ไหนก็สะดวกหมด เข้าป่าเข้าเขาที่ไหนสะดวกสบายภาวนาสะดวกเดี๋ยวนี้ไม่มีแล้วนะ นี่ละตึบตันอันตึบเข้ามา ทางด้านอรรคธรรมที่จะให้เป็นความสะดวกเย็นใจ ไม่ค่อยมีละ มีแต่ความตึบตันอันตึบ เบิกทางให้กิเลสเหยียบย่ำทำลายหัวใจสัตว์โลก มั่งมีขนาดไหน หรุหระฟูฟาขนาดไหนก็ตาม เราดูหัวใจซี ไฟมันเผาอยู่ที่หัวอกคนนั้นไม่ได้เผาอยู่ที่ไหนนะ อะไรเหล่านี้ก็อยู่อย่างนั้นละ เห็นไหมนี่ หลวงตาบ๊วยมีศาลาใหญ่สองชั้นสามชั้น เขาก็ว่าสวยงามอยู่โน่น พูดให้มันตรงเป้งหัวใจหลวงตาบ๊วยเหนือโลกธาตุนี้ พูดให้มันชัด ๆ อย่างนี้นะ ประสาขี้หมูขี้หมาเอามาอวดทำไมว้างั้นเลย นี่พูดยันกันตามความจริง ก็มันเป็นอย่างนั้น มันมีอะไรกับอะไรในโลกอันนี้วะ

พอพูดอย่างนี้กิเลสมันก็โจมตีเข้าใจไหม กิเลสมีแต่โจมตีธรรมทั้งนั้นแหละ มันก็สมกัน เวลาธรรมบำเพ็ญก็โจมตีกิเลสเหมือนกันเข้าใจไหม ต่างฝ่ายต่างพึดกัน จึงเรียกว่าฆ่าศึกกัน เอามาอวดอะไรประสาอิฐปูนหินทรายเหล็กหลา ถ้าว่าเงินก็ธนบัตร

กระตาศ เป็นบ้ากันทั้งโลก เวลานี้สินค้ำมันมากกว่าเงินมันกำลังจะตายแล้วนะมนุษย์เรา ใครพูดคำนี้ล่ะ สินค้ำมันมากกว่าเงิน เงินหาไม่พอ ตีตดินหาเงิน สินค้ำมีจะขายขายไม่ออก ตินหาเงิน ๆ นี่มันก็จะตายอันหนึ่งเหมือนกัน ดูบ้างซิโลกนะ ธรรมดูแล้วนะถึงได้มาพูด เอา ถ้าวาอุตริ

เวลาสินค้ำที่ไหนออกมาจากโรงงานต่าง ๆ ขนออกมา ๆ ไม่มีใครซื้อ หาเงินมาซื้อ ๆ ตินกัน สินค้ำเต็มเกลื่อนอยู่คนหาความสุขไม่ได้ ก็เพราะตินหากระตาศ ตินหาไอ้หลังลายนี้ ไอ้หลังลายมันเลิศมันเลอในการหลอกหลวงสัตว์โลก โลกจึงหาความสุขไม่ได้ เอาซิมากองเท่าหลังคาเต็มนี้คนนั้นจะมีความสุข อย่าหวังว่าจั้นเลย มันจะอยากหา มากยิ่งกว่านั้นอีก นี่คือเชื้อไฟทั้งนั้นจะเสริมไฟได้เป็นอย่างดี ถ้าธรรมแล้วพอ อยู่ที่ไหนพอ ถ้าพูดถึงเรื่องความอดอยากขาดแคลนเมืองไทยเราอดที่ไหน เขาว่าเมืองไทยจะล่มจะจมอย่างนั้นอย่างนี้ ก็ว่าตามประเภทของบ้านเมืองเขาที่อาศัยสิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องหนุนทั้งนั้น สมบัติสิ่งของอะไรที่เราอยู่เรากินในเมืองไทยเราอดที่ไหน ไปซิภาคไหนไม่ได้อดนะ สมบูรณ์แบบตลอด นี่หลักใหญ่ของการอยู่เป็นสุขของมนุษย์เรา ไม่ได้อยู่กับกระตาศนะ กระตาศตินหามันเฉย ๆ นั้นละมันพาเผาเวลานี้ล่ะ

ได้สินค้ำมาแล้วหาที่ขายไม่ได้ ๆ โรงงานต่าง ๆ ผลิตออกมาวันหนึ่งเท่าไร ของเต็มรถ ๆ มองไปมีแต่ของออกมาจากโรงงาน ๆ นี้ดูหมดนะ ออกมาจากโรงงานนี้จะเอาไปไหน จะเอาไปขาย เอาเงินมาจากไหน นั้น ไม่มีเงินแล้วเป็นยังงัย พวกขายนี้ก็ขายไม่ออก ขายไม่ออกก็สะท้อนกลับมาหาโรงงาน ดีไม่ดีโรงงานจิ้งไป เพราะมีแต่ผลิตออก ๆ ไม่มีใครซื้อ ทางโรงงานก็มีปากมีท้องกินกันตลอดเวลาว่าเง เมื่อไม่ไหวโรงงานก็จิ้งได้ เพราะผลิตไม่มีประมาณ ความไม่รู้จักประมาณก็คือกิเลส ได้เท่าไรไม่มีประมาณ ผลิตออก ๆ แล้วตินกันตลอดเวลา ไปที่ไหนมีแต่ความตีตความติน ทั้ง ๆ ที่สมบัติทั้งหลายเหล่านี้มีเต็มแผ่นดินอยู่ตินหาอะไร พออยู่พอกินก็อยู่กินกันไปก็สุขมนุษย์เรา แต่นี่มันไม่เป็นสุขทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านี้ล้นโลก ไม่เป็นสุขก็เพราะว่ากิเลสมันพาตีตพาตินตลอดเวลา หิวโหยตลอด จึงหาความสุขไม่ได้มนุษย์เรา

ไม่ว่ามหาเศรษฐีคนทุกซ์คนจน ถ้าหัวใจตีตดินแล้วเป็นทุกซ์เหมือนกัน ยิ่งผู้ใหญ่มหาเศรษฐีนั้นละยิ่งตัวตินตัวตีต ตัวเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ มองดูตั้งแต่สมบัติเงินทองข้าวของยศถาของเขา ตั้งขึ้นเป็นลม ๆ แล้ง ๆ ไฟเผาหัวใจมันเป็นลม ๆ แล้ง ๆ เมื่อไร มันเอาให้ตายจริง ๆ นี่นะ ถ้าไม่แก้มันด้วยอรรถด้วยธรรมแล้วยังงัยก็ไปไม่รอดนะ ใครอย่าเอาสมบัติมาอดกันถ้าไม่มีธรรม ถ้ามีธรรม สมบัติไม่สมบัติก็ตามเถอะตายก็ตายด้วยความอึดใจ นั้นเห็นไหมละ คนมีธรรมในใจตายด้วยความอึดใจ คนไม่มี

ธรรมในใจแล้วตายด้วยความหิวโหย สมบัติเงินทองกองเท่าภูเขา ตายด้วยความหิวโหย
ทั้งนั้นแหละ ไม่มีใครจะตายด้วยความอิมพ้อถ้าไม่มีธรรมในใจนะ

อย่าอวดพระพุทเจ้า อย่าอวดศาสนา ซึ่งทำประโยชน์ให้โลกมีความสุขความ
เจริญมานานแสนนานก็กัปก็กลับแล้ว ก็เลสก็เป็เครื่องเผาโลกมานานแล้ว ให้พิจารณา
เอามาเทียบกันซิ ถ้าจะให้พ้ออยู่พ้อเป็นพ้อไปได้ หายใจวันหนึ่งให้เต็มปอดบ้างนะ อัน
นี้มันหายใจไม่เต็มปอด มีแต่ความติดความตัน นำทุเรศนะ ไฟมันแสดงเปลวตลอด
เวลาในหัวใจ นั่นละตัวเผาโลกคือไฟในหัวใจมันเผาโลก ไม่ใช่ไฟที่ไหนนะ ไฟหัวใจเผา
โลก ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา อวิชชาเป็นพื้นฐาน สิ่งเหล่านี้ออกมาจากอวิชชา
เป็นกึ่งกำนสาขาดอกใบเผาไหม้โลก คืออันนี้เอง อวิชชาเหมือนกษัตริย์อยู่ในพระราชวัง
พวกเหล่านี้ออกสนามรบแหละ รบหัวใจสัตว์โลกนั่นแหละ รบให้โลภมาก ๆ จนไม่มีป่า
ช้า ได้เท่าไรไม่พ้อ ๆ ประหนึ่งว่าจะไม่ตายเหมือนโลกเขา ครั้นเวลาตายแล้วก็เข้าโลงผี
เท่านี้ ไม่เห็นเป็นประโยชน์อะไร

ความโกรธ ราคะตัณหาก็กี่เหมือนกัน มันก็เคยมีมาอยู่ในโลกมากต่อมากเสริม
มันหาอะไร ไม่เสริมมันก็พ้อเป็นพ้อไปของมันอยู่แล้ว ยิ่งเสริมมันก็ยิ่งไปใหญ่ล่ะซี ดู
แล้วยิ่งละอะ ๆ เทอะ ๆ นะเป็นยังงี้ เราก็ดูคนเดียวเรา โลกเขาไม่ดูแบบเรา เราก็บ้ไป
เลยถูกเขาขยี้ล่ะซีเข้าใจไหมล่ะ หลวงตาพูดออกคำไหนถูกขยี้แหละ ขยี้ก็ตามขยี้แต่ลม
ปากหลวงตาบ๊ว ไม่ได้ขยี้หลวงตาบ๊วได้ ขยี้แล้วมันก็ไปกระเทือนเจ้าของนั่นแหละไม่ไป
ไหน สอนให้ตีกลับมาเป็นชู้ก้อไฟเผาตัวเอง เลวมาก โง่มาก สอนให้ตีต้องยึดเอาซี

ดูซีสมบัติเงินทองข้าวของอะไรเต็มแผ่นดินไทยเรามันอดอยากที่ไหน แต่ทำไม
คนไทยเราหาความสุขไม่ได้ ดิ้นกันเป็นบ้าไปเลย ยิ่งเมืองนอกเมืองนาด้วยแล้วไม่มี
ศาสนาเลยนั่นยิ่งไปใหญ่ล่ะ แม้แต่มีศาสนานี้ก็ไม่มีมองนะพวกเรา ถ้าพ้อมองศาสนาบ้าง
ก็จะพ้อเห็นช่องเห็นทาง นี่มันไม่มองนี่นา

ไอ้หลังลายนี่มันทำให้คนเป็นบ้าให้เป็นไฟ มันจะเอากันให้เหล็กพินาศฉิบหาย
ก็ไอ้หลังลายนี่ตัวสำคัญ ตัวนี้ตัวสำคัญมาก กระจาดฯ เหล่านี้ไม่มีคุณค่านะอาหารกินกัน
เต็มปากเต็มท้องผาสุกเย็นใจ ไม่มีคุณค่ายิ่งกว่าไอ้หลังลาย ประสากระดาศเอามามวน
บุหรี่สูบหมิ่นเขี้ยวจะตาย มีแต่หลวงปู่แหวนท่านทำเหยือกเลสตัณหา ทำเหยือกโลกที่มัน
กำลังเป็นบ้า ทราบว่าท่านเอาธนบัตรดูเหมือนใบละห้าร้อย อยู่ ๆ ก็ เพราะท่านมวน
บุหรี่ตัวใหญ่นี้ไซ้ไหมล่ะ ฟาดเท่าแขนนี้บุหรี่ท่าน ท่านสนใจกับใครเมื่อไรเห็นไหมล่ะ
ท่านก็เอาธนบัตรใบละห้าร้อยบาทมามวนบุหรี่สูบ ฉะเลย นั่นเห็นไหม ท่านเหยือกเลส
ท่านทำอย่างนั้น

ถ้าพูดภาษาเราก็คือประสาครดาษ มันก็เหมือนกระดาษมวนบุหรี่นั่นเองต่างกันว่า ไหน ก็เท่านั้นเอง แต่เรามันเป็นบ้า โธ ท่านเอาธนบัตรมามวนบุหรี่ ธนบัตรทำอะไรไม่รู้จักรดาษหรือ ท่านก็จะว่าฉันใช้ไหม กูรูนี้ละ เป็นอย่างนั้นละ ท่านไม่มีอะไรกับโลก ท่านทำอะไร เรื่องความตำหนิติมอะไรเข้าไม่ถึง ๆ ท่านทำอยู่ปากโลกอันเป็นพื้นเป็นไฟนี้ทุกอย่าง ท่านไม่มีอะไร

สอนให้ภาวนามันไม่ยากภาวนานะ ถ้าสอนกินแล้วให้นอนเสียนะ ใช้แล้วเจ้าคะ เลื่อหมอนมัดติดหลังมาพร้อมแล้ว มันก็จะว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม คือพร้อมแล้ว เลื่อหมอนมัดติดหลังมาพร้อมแล้ว พอกินข้าวเสร็จแล้วนี่อิมบ้างไม่อิมบ้างช่างหัวมันเถอะ น้ำไม่กินก็ได้ ท้องอิมแล้วล้มตุ้มเลย สะดวก นั้นมันไปอย่างนั้นละ ไล่เข้าทางจกรรมนี้เหมือนจุมหมาใส่ฝน เสียงร้องแห้งก ๆ อันนี้ไม่ได้ว่าใครนะ มันอยู่ในหัวใจของคน เราต่างคนต่างมาศึกษาให้ฟังเข้าสู่หัวใจเจ้าของทุกคน พุดนี้ป็นธรรมะที่จะเตือนให้รู้ตัว

เวลามันไม่ได้เรื่องได้ราวภาวนานี้มันเหมือนกับจุงไปฆ่านะ มันไม่ยากทำมันฝืนทุกอย่างนั้นแหละ หัวใจของเราเนี่ยมันเป็นด้วยกัน พอฝืนลงไป มันฝืนเรา เราฝืนมันรบกันไปรบกันมา ก็ค่อยมีช่องมีทางไปได้ จากนั้นก็ค่อยเบิกกว้าง ผลปรากฏขึ้นในใจ พอผลปรากฏขึ้นในใจมีความสงบเยือกเย็นเป็นสุข ซึ่งผิดกับสุขทั้งหลายที่เราเคยผ่านมา มันก็สะดุดใจ ๆ ตื่นเต้น นั้นเริ่มเข้าละนะ ค่อยตื่นเต้นเข้าไป ความพากความเพียร ความใฝ่ใจมันก็ค่อยติดแนบ ๆ ทำงานทำการอะไรจิตมันจะพะวักพะวนอยู่กับภาวนากับความแปลกประหลาดในจิต ๆ เป็นนะ นี่ละมีเครื่องดึงดูตมันก็ดูต ดูตใส่ความพากความเพียร ต่อไปก็เบิกกว้างออก ๆ

ที่นี้พอความสุขได้เข้าครองใจบ้างแล้ว ความทุกข์จะเริ่มจางไป ๆ มีแต่ขยันหมั่นเพียรสั่งสมความสุขมากขึ้นตลอด ๆ แล้วกว้างขวางออกไป ๆ เรื่อย ๆ นี้เรียกว่าเบิกทางให้ใจก้าวเดินด้วยความสะดวกสบายด้วยความเพียร เรียกว่าที่เราเบิกทางให้กิเลสเหยียบธรรม ด้วยความหาความสะดวกสบายให้ร่างกาย มันก็ค่อยจางไป ๆ หมุนแต่ทางด้านธรรมะ ความสุขก็มาก ไม่ต้องตืดตื้นอะไรมากนักละ คนมีความสุขแล้วไม่ตืดตื้นอะไรมากนักนะ ไอ้คนมีกองทุกข์นั้นมันตืดตื้นเอาจริง ๆ หาเวลาไม่ได้เลย มีแต่ตื้นอยู่ตลอด คนมีความสุขไม่ตืด ตืดไปหาอะไร อยู่สบาย ๆ

วันนี้ก็พูดเท่านั้นละไม่พูดอะไรมาก พุดนิด ๆ หน่อย ๆ เหนื่อย เมื่อวานนี้ร้อนทั้งวัน เมื่อคืนนี้ยังร้อนจน โธ ตีหนึ่งยังร้อนอยู่นะ โธ เป็นยังไง ออกจากกุฏิ

เมื่อวานวันที่ ๘ ได้ทอง ๒ บาท ๕๓ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๓๐ ดอลลาร์ ได้ไปทุกวัน ๆ เพิ่มขึ้นเรื่อย นี้ก็อยู่แต่วันนี้เท่านั้น วันพรุ่งนี้ก็จะได้เดินทางไปกรุงเทพแล้ว วันที่

๑๐ ไป วันที่ ๑๑ เขาอาจจะมึนอะไรไปปรึกษาหารือ ก็ให้โอกาสเขาวันที่ ๑๑ วันที่ ๑๒ ก็งาน ถ้าไปวันที่ ๑๑ มันก็ถึงค่าแล้วไม่มีเวลาที่จะปรึกษาหารือกัน จึงยื่นเข้ามาไปวันที่ ๑๐ วันที่ ๑๐ ก็ออกเดินทางไป เท่านั้นแหละ วันที่ ๑๒ ก็มีงาน แล้ววันที่ ๒๑ ก็เป็นงานใหญ่แหละงาน ก.ท.ม.ที่สนามหลวงเลย คราวนี้เทศน์สนามหลวงนะ กว้างขวางขนาดไหน พี่น้องทั้งหลายก็ไปเห็นแล้วสนามหลวง คราวนี้คนจะมากจริง ๆ เราคิดว่ามาก พระก็จะมาก เฉพาะทางภาคอีสานสายหลวงปู่มั่นนี่แหละ เข้าใจว่าจะไป ยิ่งไงก็จะไป นี่อันหนึ่ง พระก็จะมาก ประชาชนก็จะมาก

เวลา ๖ โมงเย็นพอดี ตามที่เขาประกาศมาแล้ว ก่อน ๖ โมงเย็นนี่ก็ฟ้าหญิงเสด็จ ทรงบำเพ็ญพิธีต่าง ๆ พอถึง ๖ โมงเย็นก็เสร็จพอดี นั่นแหละเริ่ม เทศน์ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นต่อไปเรื่อย ๆ ก็มีเท่านั้นละ

แจกล้างของเหล่านี้มันกระเทือนหัวใจตลอดนะเราไม่เคยพูด ทำไมมนุษย์เรานี้มันแหม อัจฉาพยาบาลน้อยออกน้อยใจ ท่านรักคนนั้นท่านรักคนนี้พวกบ้า ต้องพูดให้มันตรง ๆ จริง ๆ เราหัดมือเหมือนกันนะ มันเป็นนะ ว่าไม่รู้หรือพวกบ้านี้ว่างั้นเสีย เหนือทำไมเป็นอย่างนั้นเราทำด้วยความเมตตาสุดส่วนกระเทือนทั่วโลกแดนไทยว่าไง จะมาเจาะจงเฉพาะผู้ใดผู้หนึ่งได้ยังไง เมื่อของไม่มีมากให้คนนี้ก็เท่านั้นเองเข้าใจไหม ถ้ามีมากแล้วจะฟาดใส่หัวมันด้วย เราไม่เพียงยื่นใส่มือมันนะ จะฟาดใส่หัวมันด้วยถ้ามีมากแต่ไม่มีมีมาก มันยังเป็นนะมนุษย์เรานี้ เอ้ มันยังงี้ เป็นพินเป็นไฟอยู่ที่ไหนเป็น หัวใจดูมันบ้างซิ ท่านรักคนนั้นท่านไม่รักคนนี้ ท่านเอียงคนนั้นคนนี้ หัวใจเจ้าของเป็นไฟทำไมไม่ดู มันเอียงไปไหนนั่นนะ เอียงไปหาไฟเผาหัวมันอยู่ดูมันบ้างซิ ไม่ได้เอียงไปไหนนะนี่เข้าใจไหม ว่าเอาบ้างซีมันโมโหมานานแล้วนะเราไม่พูดเฉย ๆ ก็ธรรมไม่ได้เดือดร้อนไม่เจ็บไม่ปวดไม่แสบไม่ร้อน เฉย ไม่อึดไม่อั้นนะ นี่เวลามันนาน ๆ เข้าก็โมโหละซิ ก็ออกเสียบ้างจะว่าไป เป็นยังไงกัน

เอาไปนี่ ใครจะมารักใครแอบอกมา รักใครจะฟาด รักคนนี้จะว่างั้นเข้าใจไหม ว่ารักใคร รักคนนี้จะฟาดใส่หน้าผากมันเลย เอาตัวคนที่เรารัก ๆ นั่นละให้มันหน้าผากแตกเลยเพราะเรารักมาก ต้องเอาให้หน้าผากแตกสักหน่อยเข้าใจไหม เอาที่นี้แยกไปแจกไปทางนี้ไม่เอามาก ต่อไปนี้ไม่เอามาให้ นะ มาแจกนี้พวกนี้จะเป็นบ้ากัน เอามาที่นี่แจกแล้วมันจะเสริมคนให้เป็นบ้ากันเข้าใจไหมละ เราส่งไปไหน ๆ เรียกว่าเรารักคนนั้นนะ เมื่อของเราไม่มีแจกแล้วเราซังหมดเลยเข้าใจ

ลูกศิษย์ วันเกิดหลานครูชาติ

หลวงตา โอ้ย อย่าว่าแต่หลานเลยเหลนมาก็ไม่ได้ มันหมดแล้ว เข้าใจไหม อย่าว่าแต่หลานเลย เหลนมาก็ไม่ได้มันหมดแล้วนี่ แม่ของคนนี้เป็นลูกของอาจารย์ชาติ

ครูชาติเป็นครูของเรา เราชักมาก รักมากมาตลอดจนกระทั่งทุกวันนี้ละ อย่างนั้นละ หลวงตาถ้าลงได้รักแล้วไม่มีถอน นั่นก็เป็นครูเรา ครูคนนี้ได้มากเด็กชอบ เราจึงชอบนั่นเอง ไม่มีลืมน้ำไม่มีลืมตัว ไม่มีคำว่าเย่อหยิ่งจองหอง เข้าได้หมดเลย การทำมาหาเลี้ยงชีพที่ไหนเหมือนคนทั่วๆ ไป คนทั่วๆ ไปยังขยันสู้ครูคนนี้ได้ เป็นอย่างนั้นละ การหาอยู่หากินหาอะไรๆ โห่ย ไม่มีใครสู้ได้ขยัน ไม่มีคำว่าถ้อเนื้อถ้อตัว เราซึ่งใจอันนี้นะ การประพฤติตัวเป็นแบบฉบับ ในบรรดาที่ครูที่เราผ่านมานี้ก็ยกได้คนนี้ นอกนั้นก็ดีแต่เรียงลำดับกันไปนะ คนนี้สำหรับเรานับถือว่าเป็นหนึ่งเลยในหัวใจของเราจนกระทั่งทุกวันนี้ นับถือตลอดมา

ไม่มีลืมเนื้อลืมตัว ประหยัดมัธยัสถ์ ไม่ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม นี่ละที่สำคัญประหยัดมัธยัสถ์ คนไม่มีลืมตัวต้องประหยัดมัธยัสถ์ ถ้าคนลืมตัวแล้วก็ฟุ้งเฟ้อเห่อเหิม จากนั้นเราก็เข้าบวชแหละ เวลาเข้าบวชเรียนหนังสืออยู่ทางโน้น ก็ส่งจดหมายมาหาแม่ อาจารย์ชาติเรานี้เป็นคนส่งเงินไปให้ คือแม่ไปติดต่อกับอาจารย์ชาติ เอาเงินไปให้ทางนี้ส่งธนาณัติไปให้เราซื้อหนังสือเรียน เรียกว่ารับภาระตลอด เวลาเราเรียนหนังสือนี้ก็อาจารย์ชาติของเราให้แหละ เป็นญาติกันนี้ ทางนี้เป็นคนส่งเงิน โยมแม่เอาเงินไปมอบให้ส่ง เราขอมาเท่าไรส่งไปเท่านั้นๆ ไปซื้อหนังสือ นี่ก็ส่งเงินให้ ผู้นี้เป็นผู้ทำหน้าที่แทนเรื่อยมา

จากนั้นเราหยุดเรียนแล้วออกปฏิบัติ ที่นี้อาจารย์ของเราครูของเราเลยกลับมาเป็นลูกศิษย์ของเรา อาจารย์ชาติเลยเป็นลูกศิษย์ของหลวงตาบัว ที่นี้เวลาลูกศิษย์กลัวอาจารย์นี้เลยกลัวมากนะนี่ กลัวจริงๆ เคารพจริงๆ ด้วย ก็อย่างนั้นแล้ว วันนี้ก็อาจจะได้ไปโรงพยาบาลใดโรงพยาบาลหนึ่ง ไปกรุงเทพฯ คราวนี้ใครอย่าแห่ไปด้วยมากๆ ไม่ได้นะ แห่เป็นขบวนๆ ไปเราขัดนิสัยเสียเหลือเกิน เราทนเอา ไปไหนแห่ไปๆ แห่ไปกับเรานี้ มันสมบัติอะไร แห่ไปทำไม เอาละไปละ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd